

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Petra Průchy a soudců Mgr. Jany Brothánkové a JUDr. Tomáše Langáška v právní věci žalobce: **T. T. L.**, zastoupen Mgr. Petrem Václavkem, advokátem, se sídlem Opletalova 25, Praha 1, proti žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem nám. Hrdinů 1634/3, Praha 4, proti rozhodnutí žalované ze dne 4. 5. 2015, č. j. MV-49429-5/SO-2015, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 24. 11. 2015, č. j. 57 A 68/2015 – 49,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žalobce **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalované **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce podal kasační stížnost proti rozsudku Krajského soudu v Plzni (dále jen „krajský soud“) ze dne 24. 11. 2015, č. j. 57 A 68/2015 – 49 (dále jen „napadený rozsudek“), jímž krajský soud zamítl žalobu proti rozhodnutí žalované ze dne 4. 5. 2015, č. j. MV-49429-5/SO-2015 (dále jen „napadené rozhodnutí“). Napadeným rozhodnutím žalovaná zamítla odvolání žalobce a potvrdila rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 3. 3. 2015, č. j. OAM-44575-19/DP-2014 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), jímž byla podle § 44a odst. 3 ve spojení s § 35 odst. 3 a dále ve spojení s § 37 odst. 1 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), zamítnuta žádost žalobce o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky za účelem

podnikání, neboť žadatel byl pravomocně odsouzen za spáchání úmyslného trestného činu. Jmenovitě se jednalo o zvlášť závažný zločin nedovolené výroby a jiné nakládání s omamnými a psychotropními látkami a s jedy podle § 283 odst. 1, 3 písm. c) trestního zákoníku, dílem dokonaný a dílem nedokonaný ve stadiu pokusu podle § 21 trestního zákoníku.

Žalovaná v **napadeném rozhodnutí** ve vztahu k odvolacím námitkám mimo jiné uvedla, že ustanovení § 37 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců je speciálním ustanovením ve vztahu k § 37 odst. 2 písm. b), který se aplikuje tehdy, pokud je správním orgánem I. stupně zjištěno, že účastník řízení byl pravomocně odsouzen za úmyslný trestný čin. Tato skutečnost je závažnější, než nesplnění podmínky trestní zachovalosti dle § 37 odst. 2 písm. b), kde postačuje jakýkoliv záznam v Rejstříku trestů cizince, tedy i za pravomocné odsouzení za spáchání nedbalostního trestného činu. Pravomocné odsouzení za úmyslný trestný čin zákonodárce shledává jako důležitější překážku pro prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu, a proto v těchto případech správnímu orgánu neukládá povinnost posoudit přiměřenost dopadů rozhodnutí ve vztahu k cizinci. Na rozdíl od skutkových podstat dle § 37 odst. 2 písm. b) není správní orgán I. stupně v případě postupu dle § 37 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců povinen posuzovat přiměřenost napadeného rozhodnutí. Žalovaná však dále uvedla, že i pokud by měla povinnost toto posuzovat, prvostupňové rozhodnutí by nebylo shledáno jako nepřiměřené. Žalovaná odvolání zamítla a prvostupňové rozhodnutí potvrdila.

Žalobce v **žalobě** namítal, že napadené rozhodnutí je v rozporu s § 68 odst. 3, § 89 odst. 2, § 2 odst. 3 a 4 a § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř.“), a také v rozporu s § 174a zákona o pobytu cizinců. Správní orgán žalobce neidentifikoval v souladu se zněním správního řádu, když opomněl uvedení adresy trvalého bydliště. S ohledem na nedostatečnou individualizaci je rozhodnutí nezákonné a žalobce nesouhlasil se způsobem, jakým se žalovaná s touto námitkou vypořádala. Dále nesouhlasil se způsobem vypořádání jeho námítky, kdy mu správní orgán neumožnil vyjádřit se k podkladům pro vydání rozhodnutí. Správní orgán nezákonně zamítl jeho žádost o prodloužení dlouhodobého pobytu podle § 37 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců, neboť měl postupovat podle § 37 odst. 2 písm. b) v návaznosti na § 56 odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců. Správní orgán takto účelově obešel svou povinnost zabývat se přiměřeností zásahu rozhodnutí do soukromého a rodinného života ve smyslu § 174a zákona o pobytu cizinců. Žalobce proto požadoval napadené rozhodnutí zrušit.

Krajský soud v **napadeném rozsudku** nepřisvědčil žalobní námitce, že správní orgán v prvostupňovém rozhodnutí neidentifikoval žalobce v souladu s § 68 odst. 2 s. ř. Podle § 18 odst. 2 s. ř. se údaji umožňujícími identifikaci rozumí jméno, příjmení, datum narození a místo trvalého pobytu, popřípadě jiný údaj podle zvláštního zákona. Ve smyslu § 93 zákona o pobytu cizinců má žalobce na území České republiky místo hlášeného pobytu, přičemž správní řád místo hlášeného pobytu výslovně neřadí mezi údaje umožňující identifikaci fyzické osoby. Vzhledem k tomu nemusel být žalobce v prvostupňovém rozhodnutí identifikován místem trvalého pobytu. Neuvedení některého z vyjmenovaných identifikačních údajů může mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí pouze v případě, že reálně hrozí záměna účastníka řízení s jinou osobou. V posuzované věci tomu tak ovšem zjevně nebylo a netvrdil to ani sám žalobce. Neopodstatněnou soud shledal žalobní námitku, že byl žalobce zkrácen na svých právech, neboť se nemohl vyjádřit k podkladům

rozhodnutí. Postup správního orgánu I. stupně, který vydal prvostupňové rozhodnutí ještě před vydáním rozhodnutí o odvolání žalobce proti usnesení o určení lhůty pro vyjádření, nebyl v rozporu se zákonem. Žalobci byl poskytnut prostor proto, aby se vyjádřil k podkladům pro vydání rozhodnutí, nejprve se mohl vyjádřit přímo při seznamování se s podklady pro vydání rozhodnutí a poté tak mohl učinit ve lhůtě, která mu byla stanovena správním orgánem I. stupně.

Krajský soud se neztotožnil ani s žalobní námitkou, že správní orgán účelově a především nezákonně zamítl žádost účastníka řízení podle § 37 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců. V posuzované právní věci ze shora uvedeného vyplývá, že žalobce se dopustil zvláště závažného zločinu, kdy podle § 14 odst. 3 zákona č. 40/2009 Sb., trestního zákoníku, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „trestní zákoník“), věty za středníkem, jsou zvláště závažné zločiny ty úmyslné trestné činy, na něž trestní zákon stanoví trest odnětí svobody s horní hranicí trestní sazby nejméně deset let. Zvláště závažný zločin, kterého se svým jednáním žalobce dopustil, je tak možné podřadit pod pojem „úmyslný trestný čin“ tak, jak je stanoveno v § 37 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců. Zcela jednoznačně na danou situaci dopadá § 37 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců a nikoliv § 37 odst. 2 písm. b) v návaznosti na § 56 odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců. Ke stejnému závěru dospěl i Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 24. 9. 2015, č. j. 6 Azs 163/2015 - 47. Správní orgány obou stupňů tak postupovaly zcela v souladu se zákonem, když žalobci neprodloužily žádost k dlouhodobému pobytu podle § 37 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců. Vzhledem ke shora uvedenému je tak nedůvodná žalobní námitka, že správní orgán obešel svou zákonnou povinnost zabývat se přiměřeností rozhodnutí, kterou by se zabývat musel, pokud by žádost zamítl podle zákonného postupu z důvodu nesplnění podmínky trestní zachovalosti. Ustanovení § 37 odst. 1 zákona o pobytu cizinců stanoví správnímu orgánu jednoznačně povinnost rozhodnout určitým způsobem za předpokladu splnění v zákoně uvedených podmínek. Nedává mu prostor pro vlastní úvahu o různých aspektech spáchaného úmyslného trestného činu, např. o jeho povaze či závažnosti. Krajský soud poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 12. 2008, č. j. 7 As 21/2008 – 101, a konstatoval, že v případě, že správní orgán postupoval podle § 37 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců, neměl povinnost posoudit dopady rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce. Z výše uvedených důvodů shledal krajský soud žalobu nedůvodnou a zamítl ji.

Proti napadenému rozsudku podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) **kasační stížnost**, a to z důvodů dle § 103 odst. 1 písm. a, b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „s. ř. s.“). Stěžovatel předně uvedl, že krajský soud nedostatečně přezkoumal činnost správních orgánů, které nevycházely ze spolehlivě zjištěného stavu věci a zároveň sám soud zatížil své rozhodnutí nezákonností, když své rozhodnutí nepřesvědčivě zdůvodnil. Krajský soud vycházel z nedostatečně zjištěných skutečností, nedostatečně vypořádal námitky uplatněné v žalobě a nezabýval se náležitě ani skutečným stavem věci, protože tento postup měl vliv na zákonnost napadeného rozsudku.

Stěžovatel v kasační stížnosti odkázal na judikaturu Nejvyššího správního soudu a Ústavního soudu vztahující se k povinnosti soudů rozsudky odůvodňovat. Stěžovatel zejména nesouhlasí se způsobem rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, kdy tento zamítl žádost účastníka řízení dle § 37 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců, přičemž pokud nastala situace, kdy účastník řízení měl v době rozhodování správního orgánu

záznam v trestním rejstříku, měl správní orgán postupovat dle § 37 odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců, v návaznosti na § 56 odst. 2 písm. a) téhož zákona, tedy z důvodu, že účastník řízení nesplňuje podmínku trestní zachovalosti. Důvod zamítnutí pro spáchání úmyslného trestného činu lze logickým výkladem subsumovat pouze pro zrušení pobytu účastníka řízení, nikoliv jeho neprodloužení. Správní orgán zamítl žádost účastníka řízení z důvodu, který na tuto situaci naprosto nepřiléhá a účelově tak obešel svou povinnost zabývat se přiměřeností dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života účastníka řízení. Již toto pochybení způsobilo nezákonnost rozhodnutí správního orgánu.

I kdyby neplatilo výše uvedené, je stěžovatel názoru, že i tak měla být posuzována přiměřenost rozhodnutí o neprodloužení povolení k pobytu. Stěžovatel tento závěr dovozuje na základě základních zásad činnosti správních orgánů a odkázal na § 2 odst. 3 s. ř. Stěžovatel z výše uvedených důvodů navrhuje napadený rozsudek zrušit a věc vrátit krajskému soudu k dalšímu řízení.

Žalovaná ve **vyjádření** ke kasační stížnosti odkázala na odůvodnění napadeného rozhodnutí a napadeného rozsudku. Dále odkázala na ustálenou judikaturu Nejvyššího správního soudu k výkladu § 37 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců a k jeho vztahu k § 56 odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců (z poslední doby například rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 11. 2015, č. j. 6 Azs 226/2015 - 27), a kasační stížnost stěžovatele navrhla zamítnout.

Nejvyšší správní soud usnesením ze dne 27. 1. 2016, č. j. 6 Azs 287/2015 - 29, nepřiznal kasační stížnosti odkladný účinek.

Nejvyšší správní soud nejprve zkoumal formální náležitosti kasační stížnosti, přičemž zjistil, že je podána osobou oprávněnou, je včasná a je proti označenému rozsudku přípustná za podmínek ustanovení § 102 a § 104 s. ř. s.

Nejvyšší správní soud následně přezkoumal důvodnost kasační stížnosti v souladu s ustanovením § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a dospěl k závěru, že kasační stížnost **není důvodná**.

Ze správního spisu vyplývá, že žalobci byl na území České republiky povolen dlouhodobý pobyt za účelem podnikání s platností od 25. 9. 2011 do 25. 9. 2013. Stěžovatel byl dne 26. 11. 2014 podmíněně propuštěn na svobodu z výkonu trestu odnětí svobody. Dne 27. 11. 2014 podal žádost o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání podle § 44a odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Z výpisu z evidence rejstříku trestů fyzických osob ze dne 6. 12. 2014 a rozsudku Vrchního soudu v Praze ze dne 3. 6. 2013, sp. zn. 11 To 60/2013, vyplývá, že stěžovatel byl odsouzen k trestu odnětí svobody nepodmíněně v trvání tří let, neboť spáchal zvlášť závažný zločin nedovolené výroby a jiné nakládání s omamnými a psychotropními látkami a s jedy podle § 283 odst. 1, 3 písm. c) trestního zákoníku, dílem dokonaný a dílem nedokonaný ve stadiu pokusu podle § 21 trestního zákoníku.

Podle § 44a odst. 3 zákona o pobytu cizinců věty druhé v rozhodném znění „(n)a prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu se § 35 odst. 2 a 3, § 36, § 46 odst. 3 a 7 a § 47 vztahuje obdobně.“

Podle § 35 odst. 3 téhož zákona „(d)obu pobytu na území na vízum k pobytu nad 90 dnů nelze prodloužit, pokud ministerstvo shledá důvod pro zahájení řízení o zrušení platnosti tohoto víza (§ 37).“

Podle § 37 odst. 1 písm. a) téhož zákona „(m)inisterstvo zruší platnost víza k pobytu nad 90 dnů, jestliže cizinec byl pravomocně odsouzen za spáchání úmyslného trestného činu.“

Podle § 37 odst. 2 písm. b) téhož zákona „(m)inisterstvo dále zruší platnost víza k pobytu nad 90 dnů, jestliže cizinec přestal splňovat některou z podmínek pro udělení víza. Podle § 37 odst. 2 poslední věta, při posuzování přiměřenosti ministerstvo přiblíží zejména k dopadům tohoto rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince.“

Podle § 56 odst. 2 písm. a) téhož zákona „dlouhodobé vízum, s výjimkou víza k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území z důvodu podle § 33 odst. 3, ministerstvo cizinci neudělí, jestliže nesplňuje podmínku trestní zachovalosti (§ 174) (...) za podmínky, že důsledky neudělení dlouhodobého víza budou přiměřené důvodu pro neudělení dlouhodobého víza. Při posuzování přiměřenosti ministerstvo přiblíží zejména k dopadům tohoto neudělení do soukromého a rodinného života cizince.“

Podle § 174 odst. 1 téhož zákona, „(z)a trestně zachovalého se pro účely tohoto zákona považuje cizinec, který nemá a) ve výpisu z evidence Rejstříku trestů záznam, že byl pravomocně odsouzen za spáchání trestného činu, (...)“

Stěžovatel označil jako jeden z důvodů kasační stížnosti nepřezkoumatelnost rozsudku krajského soudu, ale to pouze v obecné rovině, když namítal, že krajský soud své rozhodnutí nepřesvědčivě zdůvodnil a nedostatečně vypořádal námitky uplatněné v žalobě. Nejvyšší správní soud proto nejprve posoudil napadený rozsudek z hlediska nepřezkoumatelnosti a dospěl k závěru, že je přezkoumatelný. Jeho odůvodnění je zcela srozumitelné, jsou z něj jasně seznatelné úvahy, jimiž se krajský soud řídil, a obsahuje vypořádání veškerých žalobních námitek. Napadený rozsudek nevykazuje žádné vady způsobující nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003 - 52, veškerá citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz) ani pro nesrozumitelnost (např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Azs 47/2003 - 130, č. 244/2004 Sb. NSS). Stěžovatel nekonkretizoval, v čem mělo spočívat pochybení ohledně skutkových zjištění a Nejvyšší správní soud má na rozdíl od stěžovatele za to, že krajský soud se skutkovým stavem zabýval, když ke každé žalobní námitce podrobně rekapituloval skutková zjištění ze správního spisu, z napadeného a prvostupňového rozhodnutí. Napadený rozsudek tak není nepřezkoumatelný a kasační námitka nedostatečného zjištění skutkového stavu nebyla stěžovatelem konkretizována.

Stěžovatel v kasační stížnosti nerozporuje, že byl pravomocně odsouzen pro zvlášť závažný zločin nedovolené výroby a jiné nakládání s omamnými a psychotropními látkami a s jedy. Nejvyšší správní soud se předně ztotožňuje s posouzením správních orgánů, které potvrdil i krajský soud, že stěžovatel spáchal úmyslný trestní čin. Jediná konkrétní námitka stěžovatele je, že správní orgán měl postupovat dle § 37 odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců, v návaznosti na § 56 odst. 2 písm. a) téhož zákona a proto se měl také

zabývat přiměřeností zásahu do soukromého a rodinného života. Stěžovatel tak zjevně nesouhlasí se závěry krajského soudu, který potvrdil názor žalované, že žádost byla správně zamítnuta podle § 37 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců.

Nejvyšší správní soud se touto otázkou zabýval již ve svém rozsudku ze dne 24. 9. 2015, č. j. 6 Azs 163/2015 - 47, v němž konstatoval, že „(s)páchá-li cizinec, jenž na území České republiky pobývá na základě povolení k dlouhodobému pobytu za účelem zaměstnání, úmyslný trestný čin, policie mu dobu platnosti povolení neprodlouží podle § 44a odst. 3 ve spojení s § 35 odst. 3 a § 37 odst. 1 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, ve znění do 31. 12. 2010. Neuplatní se tedy ani § 37 odst. 2 písm. b) a obdobný § 56 odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců na území České republiky o přiměřenosti důsledků neprodloužení platnosti povolení a přiblížení k dopadům do soukromého a rodinného života cizince.“ Obdobně bude postupovat správní orgán i v případě žádosti o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání. (srovnej rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 11. 2015, č. j. 6 Azs 226/2015 - 71). Ve výše citovaném rozsudku sp. zn. 6 Azs 163/2015 se Nejvyšší správní soud zabýval kasační námitkou, že důvod zamítnutí pro spáchání úmyslného trestného činu lze logickým výkladem subsumovat pouze pro zrušení pobytu účastníka řízení, nikoli jeho neprodloužení a správní orgán tak obešel povinnost zabývat se přiměřeností dopadu rozhodnutí do soukromého a rodinného života stěžovatele. Jednalo se tedy o totožnou námitku, jak namítá stěžovatel i v nyní posuzované věci. Nejvyšší správní soud v citovaném rozsudku v bodě 21 přiléhavě i na nyní posuzovaný případ konstatoval: „Byl-li stěžovatel v době rozhodování o žádosti o prodloužení dlouhodobého pobytu (těsně před vypršením platnosti jeho dosavadního povolení) pravomocně odsouzen za úmyslný trestný čin, což stěžovatel nezpochybňuje, zcela zjevně na danou situaci dopadá § 37 odst. 1 písm. a); povaha ani typová či konkrétní závažnost úmyslného trestného činu zde nehraje roli. V tomto smyslu jde o speciální ustanovení k § 37 odst. 2 písm. b), které umožňuje zrušit vízum (a tedy neprodloužit povolení k dlouhodobému pobytu) z řady jiných důvodů (obecně nesplnění kterékoli z podmínek pro udělení víza). To, že mezi těmito podmínkami je i trestní zachovalost ve smyslu § 174 ve spojení s § 56 odst. 2 písm. a), nevylučuje uplatnění speciální skutkové podstaty podle § 37 odst. 1 písm. a). Správní orgány i krajský soud tak dospěly ke správnému právnímu závěru, když na případ stěžovatele uplatnily právě toto ustanovení, přiléhavě na situaci stěžovatele, i pokud konstatovaly, že toto ustanovení vede k zamítnutí žádosti o prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu bez dalšího, aniž by bylo nutno podle výslovného zákonného pokynu zkoumat další souvislosti včetně přiměřenosti důsledků rozhodnutí ve vztahu k jeho důvodům, resp. k dopadům tohoto rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince. Toto rozlišování má i smysluplné vysvětlení; zatímco v případě pravomocného odsouzení za úmyslný trestný čin zákonodárce stanovil s ohledem na ochranu společnosti před cizinci páchajícími na území státu úmyslnou trestnou činnost přísnější úpravu vedoucí k ukončení (neprodloužení) pobytového statusu bez dalšího, všechny ostatní podmínky pro udělení víza (včetně trestní zachovalosti v širším smyslu, zahrnující i absenci odsouzení za trestné činy spáchané z nedbalosti) vedou k ukončení (neprodloužení) pobytového statusu, jen jde-li o důsledek přiměřený, včetně přiměřenosti dopadu do soukromého a rodinného života takového cizince (srov. v této souvislosti rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 7 As 21/2008 - 101 ze dne 18. 12. 2008).“ Správní orgán tak v nyní posuzovaném případě nejenže správně podřadil zjištěný skutkový stav pod § 37 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců, neboť stěžovatel byl pravomocně odsouzen za úmyslný trestný čin, ale také neměl povinnost zabývat se dopadem rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince. (dále

z judikatury Nejvyššího správního soudu srovnej také rozsudek ze dne 27. 1. 2012, č. j. 8 As 34/2011 - 85, bod 21, nebo ze dne 9. 10. 2013, č. j. 1 As 85/2013 - 51, bod 17).

Dále stěžovatel namítal, že i za takové situace [zamítnutí žádosti podle § 37 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců] měly správní orgány zkoumat přiměřenost rozhodnutí o neprodloužení povolení k pobytu s odkazem na obecné ustanovení § 2 odst. 3 s. ř. V rozsudku ze dne 24. 9. 2015, č. j. 6 Azs 163/2015 - 47, ke shodně formulované kasační námitce Nejvyšší správní soud v bodě 23 konstatoval, že ustanovení § 3 odst. 3 správního řádu se „*v nejobecnějším smyslu vztahuje i na řízení o prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu. Pokud ovšem procesní předpis obsahuje konkrétní a podrobné ustanovení (ve smyslu § 2 odst. 3 správního řádu „podmínky stanovené zákonem“), uplatní se jakožto ustanovení speciální přednostně, což je případ aplikace § 37 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců, jež vede ke zrušení víza, resp. k neprodloužení povolení k dlouhodobému pobytu bez dalšího, a to pro závažnost tohoto zákonného důvodu.*“ Ani tuto kasační námitku proto, s odkazem na předchozí judikaturu, neshledal soud důvodnou.

Z výše uvedených důvodů Nejvyšší správní soud neshledal kasační stížnost důvodnou a v souladu s § 110 odst. 1 s. ř. s. kasační stížnost **zamítl**.

O nákladech řízení rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s ustanovením § 120 s. ř. s. Stěžovatel, který neměl v tomto soudním řízení úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalované žádné náklady nad rámec její běžné činnosti nevznikly. Z uvedených důvodů Nejvyšší správní soud rozhodl, že žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti a žalované se právo na náhradu nákladů řízení nepřiznává.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 18. května 2016

JUDr. Petr Průcha
předseda

senátu